

Sygn. akt VI GC 606/17/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 grudnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant st. Sekretarz sądowy Urszula Łukasik

po rozpoznaniu w dniu 5 grudnia 2017 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa:

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K.

przeciwko:

(...) S.A. w S.

o zapłatę

1) zasądza od pozwanego (...) S.A. w S. na rzecz powoda (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K. kwotę 6 276,00 zł (sześć tysięcy dwieście siedemdziesiąt sześć złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwot:

- 2 955 zł (dwa tysiące dziewięćset pięćdziesiąt pięć złotych) od dnia 10 maja 2016 r. do dnia zapłaty,

- 3 321 zł (trzy tysiące trzysta dwadzieścia jeden złotych) od dnia 25 maja 2016 r. do dnia zapłaty;

2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2 731,00 zł (dwa tysiące siedemset trzydzieści jeden złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

3) nadaje wyrokowi w pkt. 1(pierwszym) rygor natychmiastowej wykonalności.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 606/17/3

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 24 sierpnia 2016 roku (data stempla pocztowego) powódka (...) sp. z o.o. w G. wniosła o zasądzenie od (...) S.A. w S. kosztów postępowania oraz kwoty 6 276 zł z ustawowymi odsetkami:

- od kwoty 2 955 zł od dnia 10 maja 2016 r. do dnia zapłaty;

- od kwoty 3 321 zł od dnia 25 maja 2016 r. do dnia zapłaty;

W uzasadnieniu powódka wskazała, że wskutek zdarzenia z dnia 23 marca 2016 r., uległ uszkodzeniu samochód marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) stanowiący własność poszkodowanych H. G., G. G.. Ubezpieczycielem od odpowiedzialności cywilnej sprawcy kolizji drogowej była pozwana, która w toku postępowania likwidacyjnego wypłaciła odszkodowanie w wysokości 2 580 zł. Poszkodowani w związku z uszkodzeniem samochodu wynajęli od powoda samochód zastępczy marki S. (...) a następnie S. (...). Okres najmu trwał 48 dni. Łączny koszt najmu wyniósł 8 856 zł.

W odpowiedzi na pozew powódka (...) sp. z o.o. w G. wniosła o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwana wskazała, że spór w sprawie oscyluje wokół zasadnego kosztu odszkodowania. Zdaniem pozwanej zasadnym był wynajem pojazdu zastępczego przez okres 30 dni. Pozwana podniosła również, że przejęta przez powódkę stawka najmu jest zawyżona.

W toku procesu strona pozwana w treści pisma z dnia 29 grudnia 2016 r. oraz 14 lipca 2017 r. oświadczyła, iż uznaje powództwo.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 23 marca 2016 r., uległ uszkodzeniu samochód marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) stanowiący własność poszkodowanych H. G., G. G.. Ubezpieczycielem od odpowiedzialności cywilnej sprawcy kolizji drogowej była pozwana.

Okoliczności bezsporne.

Uszkodzony pojazd był niezbędny poszkodowanej G. G. do dojazdów do pracy.

Dowód: wniosek o pojazd zastępczy (k. 14)

Powód zawarł z poszkodowanymi dnia 23 marca 2016 r. umowę najmu pojazdu zastępczego, w związku ze zdarzeniem objętym odpowiedzialnością cywilną pozwanej. Przedmiotem najmu był samochód S. (...). Następnie dnia 22 kwietnia 2016 zakończyli najem w/w pojazdu i wynajęli od powoda samochód marki S. (...) który był wynajmowany do dnia 10 maja 2016 r.

Dowód: umowy najmu (k. 10-13).

W dniu 25 kwietnia 2016 r. powódka wystawiła na rzecz poszkodowanej fakturę VAT nr (...) na kwotę 5 535 zł brutto z tytułu najmu samochodu zastępczego. W dniu 10 maja 2016 r. powódka wystawiła na rzecz poszkodowanej fakturę VAT nr (...) na kwotę 2 700 zł brutto z tytułu najmu samochodu zastępczego.

Dowód: faktury VAT (k. 15, 16).

Pismem z dnia 20 kwietnia 2016 r. pozwana poinformował poszkodowanych o przyznania odszkodowania tytułem szkody całkowitej w łącznej kwocie 10.825 zł brutto.

Dowód: pismo z dnia 20 kwietnia 2016 r. (k. 17-18), umowa kupna sprzedaży (k. 19).

W dniu 10 maja 2016 r. poszkodowani i powód zawarli umowę cesji wierzytelności zgodnie, z którą cedent przelał na cesjonariusza swoją wierzytelność – prawo do dochodzenia roszczenia, z tytułu szkody z dnia 23 marca 2016 r.

Dowód: umowa cesji wierzytelności (k. 30-31).

Pismem z dnia 20 czerwca 2016 r. powódka wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 6 276 zł z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego.

Dowód: pismo z 20 czerwca 2016 r. (k. 32-34), potwierdzenie odbioru (k. 35).

Dnia 6 maja 2016 r. poszkodowani nabyli nowy pojazd.

Dowód: faktura VAT (k. 20).

Rynkowa dobową stawka za wynajęcie pojazdu zastępczego należącego do klasy B tj. 184,50 przyjęta przez powódkę nie odbiegała od średnich stawek obowiązujących na rynku lokalnym.

Dowód: cenniki (k. 22-29).

Poczynione w sprawie ustalenia faktyczne oparto o dokumenty, które pod względem treści i formy nie budziły wątpliwości, a ich moc dowodowa nie została przez strony skutecznie podważona.

Sąd oddalił wniosek o dopuszczenie opinii biegłego sądowego wobec uznania powództwa przez pozwanego.

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo wytoczone w niniejszej sprawie przez (...) sp. z o.o. w G. przeciwko (...) S.A. w S. zasługiwało ona uwzględnienie w całości.

W niniejszym postępowaniu zastosowanie znajdują przepisy odpowiedzialności deliktowej z art. 415 k.c., do której przesłanek należą zdarzenie, z którym system prawny wiąże odpowiedzialność na określonej zasadzie, oraz szkoda i związek przyczynowy między owym zdarzeniem a szkodą. Przy ustalaniu odpowiedzialności z tytułu czynów niedozwolonych znajdują zastosowanie przepisy ogólne dotyczące związku przyczynowego, szkody i sposobów jej naprawienia (art. 361-363 k.c.).

Zgodnie z art. 436 § 2 k.c. w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych.

Podnieść należy, że w myśl obowiązujących przepisów kodeksu cywilnego wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (art. 509 § 1 k.c.). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.). Celem i skutkiem przelewu wierzytelności jest przejście na nabywcę ogółu uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. W takim wypadku stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, a zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela. W razie podjęcia kroków celem wyegzekwowania należności, warunkiem otrzymania należności przez nabywcę wierzytelności jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi. W ocenie Sądu powódka w należyty sposób wykazała, iż skutecznie nabyła przedmiotową wierzytelność od poszkodowanych.

Zgodnie z art. 822 §1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Przy tym §4 cytowanego przepisu przewiduje, że uprawniony do odszkodowania może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

W myśl art. 361 § 1 i 2 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządono. Przesłankami odpowiedzialności jest łączne wykazanie trzech przesłanek: zachowanie sprawcy szkody, powstanie szkody w majątku poszkodowanego oraz adekwatny związek przyczynowy pomiędzy zachowaniem a szkodą.

Zgodnie z art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2013.392 ze zm.), umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje odpowiedzialność cywilną podmiotu objętego obowiązkiem ubezpieczenia za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym oraz wynikłe z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie sprzeciwia się to ustawie lub właściwości (naturze) danego rodzaju stosunków.

Na podstawie art. 34 ust. 1 powołanej ustawy można ustalić, że z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Podobnie jak w przypadku wszystkich rodzajów ubezpieczeń OC, zakres odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń za powstałą szkodę jest uzależniony od zakresu odpowiedzialności ubezpieczonego - posiadacza lub kierującego pojazdem. Zakład ubezpieczeń zamiast niego naprawia wyrządzone szkody. Odszkodowanie ubezpieczeniowe ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem. Jego wysokość (o ile nie przekracza kwoty sumy gwarancyjnej) winna odpowiadać wysokości odszkodowania należnego od ubezpieczonego na podstawie ogólnych zasad odpowiedzialności, zgodnie z zasadą pełnego odszkodowania. Poszkodowany jest uprawniony do odszkodowania w pełni pokrywającego szkodę wyrządzoną ruchem pojazdu mechanicznego. Obejmuje ono zarówno straty, jak i korzyści, które poszkodowany mógłby osiągnąć, gdyby nie wyrządzono mu szkody. Nie ma również znaczenia, czy jest to wywołana wypadkiem pojazdu mechanicznego szkoda na osobie (uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia lub śmierć) czy też szkoda na mieniu (utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia).

W toku procesu strona pozwana w treści pisma z dnia 29 grudnia 2016 r. oraz 14 lipca 2017 r. oświadczyła, iż uznaje powództwo.

Zgodnie z art. 213 § 2 k.p.c. Sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa.

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie uznanie powództwa nie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego jak również nie zmierza do obejścia prawa.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał dochodzone przez powódkę roszczenie za zasadne w całości w związku z tym w punkcie 1 wyroku zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 6276 zł.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 817 k.c. Zgodnie z art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Jak wynika z § 2 gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Powód domagał się odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 2.955 zł od dnia 10 maja 2016 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 3.321 zł od dnia 25 maja 2016 r. do dnia zapłaty, a żądanie to pozostawało uzasadnione w świetle powołanych przepisów, bowiem roszczenia w tych dniach były wymagalne.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 i 99 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Na łączną kwotę kosztów procesu złożyły się kwoty: 314 złotych tytułem opłaty od pozwu, 17 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa, 2400 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego oraz co daje łączną kwotę 2731 zł.

Zgodnie z art. 333 § 1 pkt. 2 k.p.c. Sąd z urzędu nada wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności, jeżeli zasądza roszczenie uznane przez pozwanego.

Mając powyższe na względzie Sąd nadał wyrokowi w pkt. 1 rygor natychmiastowej wykonalności.

SSR Jolanta Brzęk